

Sygn. akt III CNP 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. G.
przeciwko I. G.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt XI C [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. rozwiązał przez rozwód związek małżeński stron, wykonywanie władzy rodzicielskiej nad ich małoletnią córką powierzył matce ograniczając władzę ojca do prawa współdecydowania o istotnych sprawach dziecka, ustalił sposób kontaktów ojca z córką, orzekł o obowiązku alimentacyjnym stron wobec córki oraz o sposobie korzystania z mieszkania w ten sposób, że ustalił, iż powód będzie miał prawo do korzystania z zaadaptowanego przez siebie pomieszczenia w przybudówce domu jednorodzinnego w B. przy ul. Z. [...] z prawem do współkorzystania z pozwaną ze znajdujących się w domu łazienki i kuchni zaś pozwana z córką będą korzystały z pozostałych pomieszczeń w domu. Sąd oddalił wniosek pozwanej o orzeczenie eksmisji powoda i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku, w części orzekającej o sposobie korzystania przez strony z domu mieszkalnego, pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego orzeczenia.

Stwierdziła, że zachodzi wyjątkowy przypadek określony w art. 424¹ § 2 k.p.c., bowiem orzeczenie to narusza podstawowe zasady porządku prawnego jaką jest zasada ochrony własności, gdyż narusza prawo własności pozwanej do budynku przez nieuzasadnione przyznanie powodowi prawa do korzystania z jej własności. Wyjaśniła, że nie skorzystała z możliwości wniesienia apelacji gdyż jej stan psychiczny i emocjonalny w czasie procesu i bezpośrednio po wydaniu wyroku w decydującej mierze wyłączał racjonalne postępowanie i mocno ograniczył możliwość podjęcia świadomej decyzji o wniesieniu apelacji. Złożyła zaświadczenie lekarskie z dnia 1 września 2015 r. wydane przez Poradnię Chorób Nerwowych stwierdzające wystąpienie u pozwanej łagodnego epizodu depresyjnego i podjęcie przez nią leczenia w okresie od kwietnia 2012 r. do lipca 2013r. oraz zgłoszenie się na leczenie także w dniu 1 września 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku dopuszczalna - co do zasady - jedynie od orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.), w wyjątkowych wypadkach może być wniesiona także od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji. W takiej

sytuacji skarżący powinien wykazać, że występuje wyjątkowy wypadek w rozumieniu tego przepisu (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy pojęcie „wypadek wyjątkowy” odnosi się zarówno do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia jak i do powodów nie skorzystania przez stronę z możliwości zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji (porównaj między innymi postanowienia z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113 oraz z dnia 29 listopada 2006 r. II CNP 85/06, nie publ.).

Zarzucając, że doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela skarżący powinien nie tylko ściśle określić jakie - jego zdaniem - konkretne zasady, wolności lub prawa zostały naruszone, lecz także wyjaśnić na czym naruszenie to polegało oraz przedstawić szczegółową argumentację prawną mającą wykazać, że do takiego naruszenia rzeczywiście doszło (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2007 r. IV CNP 56/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności poprzestając jedynie na ogólnym stwierdzeniu, że zaskarżone orzeczenie narusza prawo własności przez ograniczenie jej prawa własności do budynku mieszkalnego. Nie przedstawiła jednak żadnego wyводу prawnego ani szczegółowej argumentacji jurejycznej w celu wykazania, że rzeczywiście doszło do bezprawnego naruszenia podstawowego prawa jakim jest prawo własności.

Nie wykazała też, że z wyjątkowych powodów nie mogła skorzystać z wniesienia apelacji od zaskarżonego obecnie wyroku Sądu pierwszej instancji. W świetle jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego, wyjątkowe powody nieskorzystania z możliwości zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji to okoliczności obiektywne, niezależne od strony, takie jak np. katastrofa, klęska żywiołowa, ciężka choroba strony itp. (porównaj między innymi wskazane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06).

Przedstawione przez skarżącą zaświadczenie lekarskie nie jest dowodem na to, że nie mogła ona z przyczyn od siebie niezależnych wnieść apelacji od zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji. Wskazuje ono bowiem jedynie na występowanie u pozwanej łagodnej depresji, której leczenie zakończone zostało

miesiąc przed wydaniem zaskarżonego wyroku. Z zaświadczenia tego nie wynika zatem, że po wydaniu tego wyroku nadal chorowała na tyle poważnie, iż nie była zdolna do wniesienia apelacji.

Stwierdzając zatem, że pozwana nie wykazała występowania wyjątkowego wypadku przewidzianego w art. 424¹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. odrzucił skargę.